

Arbejderne. Jeg vil da gerne spørge det ærede Medlem: Naar Arbejderne selv ikke yde noget Bidrag til denne Hjælp, er den saa ikke vederlagsfri? Kan der saa ikke tales om en vederlagsfri Forsikring? Det, som det ærede Medlem forstaaer ved en Alderdomsforsørgelse, er en Hjælp, som Arbejderne faa vederlagsfrit, og som betaales af andre. Det er ganske det samme. Jeg har nævnt dette for at vise, at Ordet Forsikring og Forsørgelse ogsaa i vort Lovsprog bruges saaledes i Flæng, at man ikke blot af, at det Udtryk Forsikring bruges, kan slutte, at der kræves; at vedkommende, der skal have Hjælpen, ogsaa skal bidrage til den. Det er dette, som jeg har brugt som Motivering for, at jeg har kunnet gaa med til at vedtage denne Lov, uagtet jeg staaer paa den vederlagsfri Alderdomsforsørgelse som mit principielle Standpunkt.

Men endnu vil jeg gøre et Par mere personlige Bemærkninger til det ærede Medlem. Det ærede Medlem undrede sig over, at jeg havde taget Ordet i Anledning af et Angreb, der havde staaet i Socialdemokraten. Han syntes, at naar jeg vilde tale i Dag, skulde jeg tale om noget helt andet. Jeg har taget Ordet i Anledning af et Angreb i det ærede Medlems Blad imod mit Parti og mod mig personlig. Men jeg skal for øvrigt give det ærede Medlem Ret i, at det maaske i og for sig er ret løjerligt, at jeg tager Ordet i den Anledning. Jeg burde maaske rettest slet ikke tage Hensyn til et Angreb i hans Blad, der har saa lidt med Sandfærdigheden at gøre som dette Angreb. Jeg slutter mig for saa vidt til det ærede Medlems Forundring, og skal tage mig hans Henstilling i saa Henseende ad notam i Fremtiden.

Det ærede Medlem vilde, at naar jeg tog Ordet i Dag, saa skulde jeg i Stedet for at tale om det Spørgsmaal, der var fremdraget, om hvorvidt vederlagsfri Understøttelse kunde komme ind under dette Forslag, hellere have talt om, hvorvidt den højere Løn affødte Arbejdsløshed eller ej, et Spørgsmaal, der aldeles ikke foreligger her og aldeles ikke har noget med det foreliggende Forslag at gøre, og idet det ærede Medlem kom ind paa dette Emne, gav han sig til at fremføre en Del Ting om mig, som ere ganske opdigtede. Det ærede Medlem stod og sagde, at jeg misundte de Arbejdere, der havde 5—600 Kr. aarligt, deres Løn og syntes, at den var for høj. Jeg vil gerne se, om det ærede Medlem mellem alt, hvad jeg har sagt

eller skrevet i de Aar, jeg har haft med det offentlige Liv at gøre, skulde kunne finde blot et eneste Ord, der tydede i den Retning. Jeg ved, at det ærede Medlem ikke vil kunne finde et eneste Ord derom, selv om han søgte Dage og Nætter lange, ikke om han saa fik med hvert eneste Ord, jeg har talt og skrevet. Derfor finder jeg det grovt nok, naar det ærede Medlem uden Spor af Hjemmel, uden et eneste Ord at støtte sig til, her i det danske Folketing tør udslynge en saadan Beskyldning mod mig. Det ærede Medlem vil, naar han vil læse, hvad jeg har sagt og skrevet med Hensyn til Løn og Lønspørgsmaal overhovedet, maaske i mine Artikler i et Tidsskrift her i Byen — han synes at have studeret dem meget grundigt — finde Udtryk som dette, at jeg anser det, at det er muligt at opnaa høj Løn, for en Lykke, og at jeg anser det for en Lykke for et Land, at der kan gives høj Løn til dem, der udføre legemligt Arbejde, og at en høj Løn, for saa vidt den kan forenes med Næringslivets Trivsel, er et godt demokratisk Formaal. Det er, hvad jeg har sagt. Jeg har ikke sagt et eneste Ord af, hvad det ærede Medlem paastaar. Det er Opdigt helt igennem, og paa Grundlag af dette Opdigt retter det ærede Medlem sit Angreb.

Det ærede Medlem udtalte endvidere, at jeg havde sagt, at Arbejdsløsheden altid skyldtes en alt for høj Løn. Alt dette er fuldstændig og klart Opdigt. Jeg har ikke nogen Sinde i mit Blad, ikke her i Salen, ikke ved noget Møde, sagt noget, som pegede i den Retning. Jeg har sagt, at Spørgsmaalet om Aarsagerne til Arbejdsløsheden kan være meget indviklet, og at det Tilfælde kan tænkes, at en for høj Løn kan bidrage til Arbejdsløshed, men jeg har end ikke sagt, at hvor et saadant Tilfælde vitterligt kan eftervises, man saa uden videre kunde paastaa, at naar en høj Løn affødte Arbejdsløshed, var Lønnen for høj. Det ærede Medlem nævnte ogsaa dette, men ogsaa det er Opdigt og Usandhed, det har jeg aldrig sagt. Jeg har kun sagt, at naar det var vitterligt, at høj Løn afstedkom Arbejdsløshed, maatte man, naar man vilde kræve Statsunderstøttelse til arbejdsløse, have en kompetent Domstol, der afgjorde, om dette Lønkrav kunde siges at være urimelig og uretfærdig højt, eller om det ikke var det. Det er alt, hvad jeg har sagt derom.

Saa var det ærede Medlem meget ked af, at jeg i mit Blad havde citeret to Mænd, som havde udtalt sig med Hensyn